

мислѣхъ, че трѣбваше да се спржѣтъ опълченцитѣ за да си налѣятъ манеркитѣ. Но това не само не се направи, а когато опълченцитѣ се затекоха къмъ кладенцитѣ и яза за горнята цѣль, нѣкои отъ офицеритѣ се спустнаха върху тѣхъ и съ нагайки, или шашки ги распъждаха отъ кладенцитѣ и яза.

Съ изминването 4—5 версти отъ селото, встѣпихме въ една раскошна кория. Въ тѣзи кория опълчението бѣ спрѣно за голѣма почивка. Щомъ опълченцитѣ си сложиха пушкитѣ въ рогачи и си снеха отъ гърба торбитѣ, взеха си манеркитѣ и, като пчели, се распръснаха изъ корията да търсятъ вода. Но трудътъ имъ остана напразно. Тѣ се връщаха отчаяни съ празни манерки. Едно имъ оставаше: да се върнатъ назадъ — въ с. Гавричъ, гдѣто, както се каза, имаше вода. Но затова трѣбваше да употребятъ 2½ часа за отиване и връщане, а подиръ, безъ почивка да продължаватъ пѣтя си напредъ.

— Ако нѣма вода, поне има дебела сѣнка, каза единъ смѣшникъ. Лѣгайте момчета, на сѣнъ ще се напиемъ съ вода!

Опълченцитѣ си похапнаха и лѣгнаха съ сѣнъ да си подкрѣпятъ силитѣ. Но отъ жажда спили се?

— Брее, че и сѣнъ не ме хваща отъ жажда! се обади единъ опълченецъ, като сѣщеврѣменно жадно глѣдаше на офицерския отъ Штаба на опълчението бивуакъ, гдѣто не липсуваше ни вода, ни вино. На опълченеца се струваше, че висшето началство повече се грижи за себе си, нежели за подчиненитѣ си, и, кой знае, да ли нѣмаше право.

— Кога ли ще тръгнемъ? все по често и по често, се чуваха питания.

Но врѣмето въ такива случаи върви бавно.

Събрани на купчини, опълченцитѣ интимно се разговаряха. Всѣкой отъ тѣхъ искаше да искаже болката на душата си, при всичко, че тя бѣше у всички еднаква. Всичкитѣ бѣха обхванати отъ едно чувство, чувство на обида и не удоволство, за гдѣто началството тѣй злѣ ги третираше.